

Stiftelsesklagenemnda

Stiftelsesklagenemndas avgjørelse i sak 2025/1575

Stiftelsesklagenemndas avgjørelse av klage av 8. september 2025 fra Vern Åstveitskogen (org.nr. 922 666 938) over Stiftelsestilsynets vedtak av 18. august 2025.

Saken gjelder Stiftelsestilsynets vedtak om å avvise klage fra Vern Åstveitskogen over tilsynets vedtak om unntak fra vedtektene til Stiftelsen Rasmus Meyers Legat (org.nr. 977 156 572) § 3 i et enkelttilfelle.

Spørsmålet i klagesaken er om Stiftelsestilsynet hadde grunnlag for å avvise klagen i henhold til forvaltningsloven § 28, jf. § 33 andre ledd.

1 Stiftelsesklagenemndas kompetanse og sammensetning

Stiftelsesklagenemndas kompetanse er fastsatt i lov 15. juni 2001 nr. 59 om stiftelser (stiftelsesloven) § 7a. Etter bestemmelsen avgjør Stiftelsesklagenemnda klager på enkeltvedtak fattet av Stiftelsestilsynet i samsvar med blant annet stiftelsesloven.

Stiftelsesklagenemnda kan prøve alle sider av saken, jf. lov 10. februar 1967 om behandlingssåten i forvaltningssaker (forvaltningsloven) § 34. Klagen er fremsatt i rett tid og vilkårene for å behandle klagen er til stede, jf. forvaltningsloven §§ 29 og 32.

Ved Stiftelsesklagenemndas behandling og avgjørelse av klagen deltok lederen Gudmund Knudsen og medlemmene Kamilla Silseth og Henning Sollid.

2 Sakens bakgrunn i hovedtrekk

Etter søknad 20. juni 2025 fra Stiftelsen Rasmus Meyers Legat (heretter stiftelsen) fattet Stiftelsestilsynets 27. juni 2025 vedtak om unntak fra stiftelsens vedtekter i et enkelttilfelle. Det ble fattet vedtak om å gjøre et enkeltstående unntak fra vedtektene § 3, som lyder:

«Legatets faste eiendom «Aastvedt» skal ikke avhændes. Dog skal saadanne deler av eiendommens jordvei, som efter styrets skjønn ikke lar sig drive med fordel og hvis avhendelse er av mindre vesentlig betydning for den hele eiendom, kunne selges eller bortfestes. Eventuelle salgsbeløp tillegges legatets kapital og festeavgifter tas til inntekt for legatet.»

Bakgrunnen for vedtaket er at stiftelsen – som forvalter og eier et 650 måls friluftsområde i Åstveitskogen i Bergen – i 2015 inngikk en [redacted] avtale med Constructa Eiendom AS (nå Saarco Eiendom AS), om kjøp av [redacted] mål av eiendommen. Avtalen gir etter det opplyste [redacted]. Stiftelsen søkte om og fikk av Stiftelsestilsynet innvilget et enkeltstående unntak fra stiftelsens vedtekter § 3, for å avhende inntil 70 mål av stiftelsens eiendom. Stiftelsen hadde overfor tilsynet opplyst at det bare vil være realistisk å få godkjent utbygging av 70 mål av kommunen. Grunnen til avtalen var stiftelsens svekkede økonomiske situasjon.

Postadresse:

Postboks 511 Sentrum
5805 Bergen

Besøksadresse:

Zander Kaaes gate 7
5015 Bergen

Telefon: +47 55 19 30 00 post@knse.no

Vern Åstveitskogen (heretter foreningen eller klager) påklaget vedtaket 17. juli 2025. Klager har i klagen pekt på flere forhold ved tilsynets saksbehandling og vurdering i saken som foreningen mener er saksbehandlingsfeil og feil ved rettsanvendelsen. Klager mener derfor at vedtaket må omgjøres.

Foreningen ble opprettet 4. april 2019. I Enhetsregisteret er det registrert følgende om foreningens formål:

«Foreningen har som hovedformål å verne Åstveitskogen fra utbygging og andre kommersielle handlinger som vil forringe grøntområdets egenverdi og status som viktig rekreasjons- og turområde for beboere i Åsane, Bergen.»

Klagen fra foreningen ble avvist av Stiftelsestilsynet i vedtak 18. august 2025. Grunnen var at foreningen etter tilsynets syn ikke har rettslig klageinteresse, jf. forvaltningsloven § 28.

Foreningen påklaget Stiftelsestilsynets vedtak om avvisning av klagen 8. september 2025.

Stiftelsestilsynet har vurdert klagen, men har ikke funnet grunn til å omgjøre avvisningsvedtaket. Tilsynet oversendte saken til Stiftelsesklagenemnda for endelig avgjørelse ved innstilling 30. oktober 2025.

Foreningen sendte inn merknader til Stiftelsestilsynets innstilling 14. november 2025. Tilsynet kommenterte foreningens merknader 20. november 2025. Foreningen fikk i e-post 21. november 2025 fra Klagenemndssekretariatet anledning til å inngi avsluttende merknader i saken, men sekretariatet mottok ikke ytterligere merknader fra foreningen.

Stiftelsesklagenemnda holdt nemndsmøte og avgjorde saken 14. januar 2026.

3 Stiftelsestilsynets vedtak

Vedtaket av 18. august 2025 lyder:

«Klage fra Vern Åstveitskogen over Stiftelsestilsynets vedtak 17. juni 2025 om unntak fra Rasmus Meyers legats vedtekter i enkelttilfelle, avvises.»

Stiftelsestilsynets avvisningsvedtak er grunnlagt med at foreningen ikke kan anses som en part i saken etter forvaltningsloven § 2 første ledd bokstav e, og heller ikke har rettslig klageinteresse, jf. forvaltningsloven § 28 første ledd. I vurderingen av rettslig klageinteresse har tilsynet lagt avgjørende vekt på at vedtaket ikke har konkrete rettsvirkninger for klager, og at vedtaket ikke endrer foreningens rettigheter.

Stiftelsestilsynet har blant annet vist til Stiftelsesklagenemndas vedtak av 28. oktober 2019 i sak 2019/0393. Tilsynet har fremholdt at i denne saken ble rettslig klageinteresse ansett for å foreligge da klager hadde nær familietilknytning til oppretter, historisk bruksrett til eiendom, rett til styreoppnevning samt var styremedlem. På denne bakgrunn mener tilsynet at nemndas praksis viser at graden av nærhet mellom klager og saken skal vektlegges.

Stiftelsestilsynet vurderer det videre slik at foreningens formål er direkte knyttet til å bevare det aktuelle naturområdet, som utgjør en del av stiftelsens eiendom. Tilsynet legger også til grunn at medlemmene i hovedsak er bosatt i området og benytter dette til rekreasjon. Dette gir etter tilsynets syn en viss grad av faktisk og geografisk tilknytning. Tilsynet ser også at foreningens

formål kan utfordres ved en mulig framtidig avhendelse av det aktuelle arealet som kan være ledd i en prosess mot endret arealbruk. På den andre siden vurderer tilsynet det slik at vedtaket ikke har umiddelbare rettsvirkninger for foreningen eller dens medlemmer. En eventuell utbygging vil bli avgjort i en senere prosess etter plan- og bygningslovens regelverk. Her kan både foreningen og andre interessenter komme med merknader. Det er etter tilsynets syn heller ikke dokumentert hvordan det aktuelle vedtaket isolert sett påvirker foreningens situasjon. Etter tilsynets vurdering er foreningens tilknytning til saken av ideell karakter, og mangler den personlige eller rettslige nærhet som var til stede i Stiftelsesklagenemndas sak 2019/0393.

4 Klagers anførsler

Klager er uenig i Stiftelsestilsynets vurdering av rettslig klageinteresse. Klager mener at avvisningen bygger både på feil rettsanvendelse og feil vurdering av de faktisk forhold.

Klagers anførsler kan oppsummeres slik:

- Stiftelsestilsynet har feilaktig vurdert saken opp mot tvisteloven § 1-3 nr. 2. Det riktige grunnlaget for å vurdere rettslig klageinteresse i foreliggende sak er tvisteloven § 1-4 nr. 1, som regulerer rettslig klageinteresse for organisasjoner. Klager har til støtte for sitt syn vist til Høyesteretts avgjørelser i HR-2021-417-P og Rt. 2003 s. 833.
- Avgjørelsen fra Stiftelsesklagenemnda (2019/0393), som Stiftelsestilsynet har vist til, har på denne bakgrunn ikke overføringsverdi på foreliggende tilfelle.
- Klager mener også at forvaltningsloven § 28 gir klagerett til organisasjoner med ideelle formål i saker som medfører inngrep i de interesser som organisasjonen har som oppgave å verne om. Klager har pekt på at vedtaket berører hele foreningens formål, og mener at tilfellet er i kjernen av det reglene om organisasjoners rettslige klageinteresse skal ivareta.
- Foreningen ble opprettet fordi svært mange reagerte på det som har skjedd med forvaltningen av stiftelsen og dens eiendom de siste ti årene, og foreningen ønsker å arbeide for langsiktig vern av området. Foreningens formål er å arbeide mot utbygging og andre kommersielle handlinger som vil forringe Åstveitskogen. Foreningen arbeider for en videreføring av den klare intensjonen til stifterne av stiftelsen: Å sørge for at dette helt unike naturområdet fortsatt tas vare på til beste for rekreasjon og psykisk helse hos byens innbyggere. Foreningens arbeid samsvarer altså med den forståelsen av stiftelsens vedtekter som har ligget til grunn i mange år, og som myndigheter og omgivelser har forholdt seg til – men som nå utfordres av sittende styre.
- Klager viser også til foreningens kontakt med Stiftelsestilsynet gjennom mange år om foreningens bekymring for manglende etterlevelse og ivaretagelse av vedtektene til stiftelsen. Klager har blant annet påpekt forhold som etter hvert har blitt gjenstand for tilsyn, og der stiftelsen til slutt ble møtt med reaksjoner fra tilsynet.
- Klager mener at Stiftelsestilsynets vedtak tilsidesetter de helt sentrale hensynene i stiftelsens vedtekter som foreningen er opptatt av, og som den dermed bør få anledning til å utfordre gjennom en klage. En eventuell senere behandling av plan- og byggesak i kommunen som tilsynet har vist til, vil skje på helt annet grunnlag og ikke gi en tilsvarende klageadgang. Klager bemerker i denne sammenheng også at foreningen, i sin klage, har vist til mulige saksbehandlingsfeil, både mangelfull innhenting av uttalelser og manglende vurderinger etter naturmangfoldloven. Dette er unnlater som kan gå direkte ut over de allmenne interesser foreningen jobber for å ivareta, og som vanskelig kan rettes opp uten klagebehandling.

5 Stiftelsestilsynets innstilling i klagesaken

Stiftelsestilsynet har i innstillingen av 30. oktober 2025 foretatt en fornyet vurdering av saken i lys av klagen, men har ikke funnet grunn til å omgjøre vedtaket. Tilsynet har gitt følgende begrunnelse for vurderingen i klagerunden:

- Vedtaket av 27. juni 2025 berører kun stiftelsens adgang til å selge eiendom, og ikke spørsmål om arealbruk eller utbygging. En eventuell utbygging krever separat planbehandling i Bergen kommune, der foreningen vil kunne fremme merknader etter plan- og bygningsloven. Vedtaket har dermed ingen direkte rettsvirkninger for foreningen eller dens medlemmer. Foreningen har heller ikke dokumentert at vedtaket isolert sett påvirker dens rettsstilling.
- Foreningens formål innebærer faktisk og geografisk tilknytning til området. Etter en helhetlig vurdering finner Stiftelsestilsynet imidlertid at foreningen ikke har et reelt behov for å få vedtaket endret. Tilsynet legger særlig vekt på at foreningens rettigheter ikke endres, og at vedtaket bare gjelder stiftelsens interne disposisjonsadgang. Tilsynet påpeker i denne sammenheng at etter gjeldende vedtekter har stiftelsen mulighet for å selge mindre deler av stiftelsens eiendom på visse vilkår.

6 Klagerens merknader til innstillingen

Klager sendte 14. november 2025 merknader til Stiftelsestilsynets innstilling. Klager fastholder i det vesentlige sine klagegrunner. Klager har følgende ytterligere merknader:

- Stiftelsestilsynet legger fortsatt feilaktig til grunn at det er et vilkår for rettslig klageinteresse at saken må gjelde foreningens egne rettigheter eller plikter. Til støtte for sitt syn har klager vist til at Høyesterett, i sak HR-2021-417-P (premiss 132), har uttalt at «[f]or søksmål fra organisasjoner er det altså ikke noe vilkår at utfallet av søksmålet skal være bestemmende for saksøkerens rettigheter eller plikter».
- Foreningen har til formål å ivareta allmenne og ideelle interesser. Disse interessene tilsidesettes klart ved Stiftelsestilsynets vedtak om unntak fra vedtektenes bestemmelser. Unntaket åpner for at (i første omgang) 70 mål av legatets eiendom skilles ut til kommersiell boligbygging. Dette gjelder en stor del av det aktuelle naturområdet, og er opplagt i strid med oppretters klare intensjon om at hele eiendommen skal holdes samlet og forvaltes for rekreasjonsformål.

7 Stiftelsestilsynets kommentarer

Stiftelsestilsynet kommenterte klagers merknader 20. november 2025. Tilsynet fastholder i det vesentlige begrunnelsen i innstillingen og vedtaket, men har følgende ytterligere kommentarer:

- Stiftelsestilsynet fastholder at verken foreningen eller medlemmene har fått endret sin rettsstilling. Det foreligger ikke et rettskrav eller konkrete rettsforhold som berører foreningen.
- Det foreligger ikke inngrep i de interesser foreningen er satt til å verne. Vedtaket gjelder ikke naturformål eller bruk av området, bare stiftelsens disposisjonsadgang.
- Tilsynet har ikke gått nærmere inn i plenumsavgjørelsen i Acer-saken som klager viser til, men fastholder at også organisasjoner etter tvisteloven § 1-4, jf. § 1-3 må påvise en konkret tvist og aktuell berøring av de interesser de representerer. Etter tilsynets vurdering foreligger ikke dette her.

- Vi viser også til at klagers anførsler om mulig framtidig utbygging og om oppretters intensjon knytter seg til realiteten i dispensasjonsvedtaket. Saken som ligger til behandling hos Stiftelsesklagenemnda gjelder kun avvisningen. Disse anførselene er derfor ikke relevante ved vurderingen av rettslig klageinteresse.

8 Stiftelsesklagenemndas syn på saken

Saken gjelder klage 8. september 2025 fra foreningen Vern Åstveitskogen over Stiftelsestilsynets avvisningsvedtak 18. august 2025.

Stiftelsestilsynet har begrunnet avvisningsvedtaket med at foreningen ikke har klagerett etter forvaltningsloven § 28 første ledd. Tilsynet har vurdert det slik at foreningen verken er part eller har rettslig klageinteresse i saken som gjelder vedtak om unntak fra Stiftelsen Rasmus Meyers Legats vedtekter § 3 i et enkelttilfelle.

Det overordnede spørsmålet for Stiftelsesklagenemnda i denne klagesaken, er dermed om foreningen Vern Åstveitskogen har klagerett etter forvaltningsloven § 28 første ledd.

Det følger av forvaltningsloven § 28 første ledd at «en part eller annen med rettslig klageinteresse i saken [...]» har klagerett.

Det er på det rene at foreningen ikke er part i saken. Det er forutsatt av departementet i forarbeidene til ny forvaltningslov – under gjennomgangen av gjeldende rett – at organisasjoner ikke får partsstilling med mindre saken er rettet mot organisasjonen selv, heller ikke når vedtakets innhold berører organisasjonens formål, jf. Prop. 79 L (2024–2025) Lov om saksbehandlingen i offentlig forvaltning (forvaltningsloven) s. 107. Spørsmålet er derfor om foreningen har rettslig klageinteresse i saken.

Forvaltningsloven inneholder ingen definisjon av uttrykket «rettslig klageinteresse». Det fremgår imidlertid av forarbeidene til loven at uttrykket «rettslig klageinteresse» skal svare til uttrykket «rettslig interesse» i tvistemålsloven av 1915 § 54, jf. Ot.prp. nr. 38 (1964–1965) Om lov om behandlingsmåten i forvaltningssaker (forvaltningsloven) s. 99. Dette er begrunnet i at «[d]et synes naturlig at alle som har denne søksmålskompetanse, også gis rett til å påklage vedtaket». Tvistemålsloven er senere erstattet av tvisteloven, men det er forutsatt at den nye terminologien i tvisteloven § 1-3 ikke gir grunn til å fravike dette utgangspunktet, jf. Prop. 79 L (2024–2025) s. 279 og Eckhoff og Smith: Forvaltningsrett, (2022) s. 306. Vilåret skal dermed forstås i lys av den gjeldende tvisteloven § 1-3, som bestemmer at den som reiser saken må påvise «et reelt behov for å få kravet avgjort overfor saksøkte [...] ut fra en samlet vurdering av kravets aktualitet og partenes tilknytning til det».

Etter tvisteloven § 1-3 gjelder et tilknytningskrav mellom klager og saken. I forarbeidene til forvaltningsloven § 28 er det tilsvarende tilknytningskravet formulert slik at «vedtaket må berøre hans rettsstilling på en slik måte at det er rimelig og naturlig at han får adgang til å klage over vedtaket», jf. Ot. Prp. nr. 38 (1964-1965) s. 97. Justisdepartementets lovavdeling har i tolkningsuttalelse 2006/05522 lagt til grunn at utgangspunktet er at klageren har rettslig klageinteresse dersom han har en viss aktuell tilknytning til saken og saksutfallet, og at klagerens interesse i saken må ha en slik art og styrke at det er rimelig å gi klagerett. Videre har Sivilombudet i sak 2019/4519 uttalt at terskelen ikke er høy. Det vil, som hovedregel være tilstrekkelig at vedtaket har betydning for klagerens rettigheter, slik at vedkommende har en viss interesse i å få medhold.

Det var sikker rett også etter bestemmelsen i den tidligere tvistemålsloven av 1915 § 54 at foreninger, organisasjoner mv. kunne gå til søksmål, ikke bare om organisasjonens egne plikter og rettigheter, men også i stor utstrekning til ivaretagelse av de interesser organisasjonen skal

fremme, se note 1 til tvisteloven § 1-4 i Schei mfl.: Tvisteloven, lovkommentar, Juridika, sist oppdatert 1. mars 2025.

Tvisteloven § 1-4 inneholder nå en spesialbestemmelse om søksmålsadgangen for organisasjoner mv. Etter bestemmelsen kan organisasjoner mv. reise søksmål «om forhold som det ligger innenfor organisasjonens formål og naturlige virkeområde å ivareta». I juridisk teori er det lagt til grunn at dette vilkåret også må være oppfylt dersom organisasjoner skal ha klagerett etter forvaltningsloven § 28, jf. Marius Stub, Karnov lovkommentar til forvaltningsloven § 28, note 3 der det videre heter om organisasjoners klagerett:

«For det første vil klagerett bare foreligge dersom saken gjelder «forhold som det ligger innenfor organisasjonens formål og naturlige virkeområde å ivareta», jf. tvisteloven § 1-4 første ledd. Dette må vurderes med utgangspunkt i organisasjonens vedtektsfestede formål og arbeidsfelt i praksis. Deretter må vedtakets virkninger holdes opp mot de interesser organisasjonen tar sikte på å ivareta, jf. Ot.prp. nr. 51 (2004–2005) s. 367 og HR-2021-417-P avsnitt 131.»

Stiftelsestilsynet legger i vurderingen av om foreningen har klagerett avgjørende vekt på at vedtaket ikke har konkrete rettsvirkninger for foreningen, og at dens rettigheter ikke endres. Til dette vil Stiftelsesklagenemnda bemerke at det i vurderingen av «rettslig klageinteresse» ikke gjelder et krav om at vedtaket er bestemmende for klagerens rettigheter eller plikter. I så tilfelle ville vedkommende vært part etter forvaltningsloven § 2 første ledd bokstav e og hatt klagerett på det grunnlaget. Som nevnt over er utgangspunktet for vurderingen av om organisasjoner har rettslig klageinteresse sakens tilknytning til foreningens formål og naturlige virkeområde, og vedtakets virkninger for de interesser organisasjonen tar sikte på å ivareta. Foreningen Vern Åstveitskogen har som nevnt i punkt 2 til hovedformål å bevare det området saken gjelder (Åstveitskogen) og verne området fra «utbygging og andre kommersielle handlinger som vil forringe grøntområdets egenverdi og status som viktig rekreasjons- og turområde for beboere i Åsane, Bergen». Det påklagete vedtaket gir stiftelsen adgang til å avhende inntil 70 mål av dette området til selskapet Constructa (nå Saarco Eiendom AS) [redacted]. Selve vedtaket klagen gjelder åpner riktignok bare for salg av det aktuelle arealet, men det framgår at bakgrunnen for vedtaket er den inngåtte avtalen med selskapet som [redacted]. Utbyggingen må godkjennes av kommunen, og foreningen vil – som tilsynet skriver – kunne fremme merknader etter plan- og bygningsloven. Dette endrer likevel ikke på at det påklagete vedtaket som åpner for salg, er en forutsetning for og dermed et viktig ledd i planen om utbyggingen av det aktuelle arealet. En slik utbygging er i strid med foreningens interesse og formål, og betyr at vedtaket gjelder forhold som det ligger innenfor organisasjonens formål og naturlige virkeområde å ivareta. Stiftelsesklagenemnda ser det dermed slik at vedtaket i tilstrekkelig grad berører de interessene Vern Åstveitskogen arbeider for å ivareta, slik at det er rimelig og naturlig at foreningen får adgang til å klage over vedtaket.

Stiftelsesklagenemnda er videre enig med klager i at Stiftelsesklagenemndas avgjørelse i sak 2019/0393 har begrenset betydning for vurderingen av saken her. Den nevnte saken gjelder klage fra en privatperson, og ikke en organisasjon.

Stiftelsesklagenemnda har ved vurderingen av saken her, sett hen til Høyesteretts avgjørelse i HR-2024-837-U (Redd Ullevål Sykehus) der Høyesteretts ankeutvalg besluttet at søksmål fra foreningen Redd Ullevål Sykehus skulle fremmes for behandling. Foreningen Redd Ullevål Sykehus har til formål å sikre videre drift av Ullevål sykehus i Oslo som et stort lokal- og regionsykehus, og reiste søksmål mot staten med krav om at statlige reguleringsplaner for to nye sykehus, som er ment å erstatte Ullevål, skal kjennes ugyldige. Spørsmålet for ankeutvalget i saken var om rettskravet har tilstrekkelig tilknytning til foreningen som har reist saken, jf.

tvisteloven § 1-4. Ankeutvalget viste til avgjørelsen i HR-2021-417-P (Acer I) avsnitt 131 hvor det, med henvisning til forarbeidene, er uttalt at det avgjørende må være «de virkninger som det omtvistede forhold har når det gjelder organisasjonens formål». Ankeutvalget uttalte videre at «I dette ligger etter ankeutvalgets syn at søksmålet, om foreningen vinner frem, må *bidra til oppfyllelsen* av foreningens formål». Lagmannsretten hadde i sin vurdering av saken lagt vekt på at søksmålet ikke ville «realisere» foreningens formål om å sikre videre drift av Ullevål sykehus, ettersom selve relokaliseringsbeslutningen, som her var truffet av Helse Sør-Øst HF, ikke var angrepet i søksmålet og derfor ville bestå. Ankeutvalget mente at lagmannsretten her hadde lagt en for snever forståelse av tvl. § 1-4 til grunn, og gjentok at «[d]et er [...] tilstrekkelig at søksmålet bidrar til oppfyllelsen av foreningens formål». Ankeutvalget uttalte videre at: «Får foreningen rett i at de angrepne reguleringsplanene er ugyldige, er resultatet egnet til – i det minste – å forsinke nedleggelsen av Ullevål sykehus».

Ankeutvalget i Høyesterett anså det videre slik at foreningen Redd Ullevål Sykehus er «en representativ og naturlig ivaretaker av den interessen som ligger i å hindre nedleggelse av Ullevål sykehus». Ankeutvalget vurderte det imidlertid slik at foreningen er «en mindre naturlig ivaretaker av den interessen som måtte ligge i å hindre etablering av sykehus andre steder», men kom til at «[d]en nære sammenhengen som her eksisterer mellom disse interessene, tilsier imidlertid etter ankeutvalgets mening at foreningen fremstår som en tilstrekkelig representativ og naturlig ivaretaker av den interessen som de fremsatte kravene tilgodeser».

I tråd med ankeutvalgets kjennelse i HR-2024-837-U ser Stiftelsesklagenemnda det slik at dersom klagen i saken her fører fram, vil dette bidra til oppfyllelsen av Vern Åstveitskogens formål. Som nevnt over er Stiftelsestilsynets vedtak et viktig ledd i en etterfølgende reguleringsplan som åpner for utbygging av arealet. Nemnda ser det slik at foreningen er en naturlig ivaretaker av interessen om å verne rekreasjonsmulighetene i Åstveitskogen og dermed – i tråd med ankeutvalgets kjennelse – at foreningen har tilstrekkelig tilknytning til saken slik at det foreligger rettslig klageinteresse.

Foreningen Vern Åstveitskogen fremmer klart en allmenn interesse.

Foreningen ble opprettet allerede i 2019 og kan ikke ses på som en ad hoc-forening – opprettet for å få gjennomslag for én bestemt sak. Foreningen har opplyst at de gjennom mange år har hatt kontakt og dialog med tilsynet knyttet til stiftelsens manglende etterlevelse og ivaretagelse av vedtektene, og at dette arbeidet blant annet har avdekket forhold hos stiftelsen som har blitt møtt med reaksjoner fra tilsynet. Dette understøtter etter Stiftelsesklagenemndas syn at foreningen må være representativ for de interesser som knytter seg til bevaring og vern av Åstveitskogen.

Selv om det er uten betydning for resultatet, vil Stiftelsesklagenemnda bemerke avslutningsvis at nemnda har merket seg den korte saksbehandlingstiden hos Stiftelsestilsynet i forbindelse med vedtaket om omdanning av 27. juni 2025. Dette er også påpekt i klagen av 17. juli 2025. Etter det opplyste fattet tilsynet vedtak én uke etter mottatt søknad.

9 Vedtak

Stiftelsesklagenemnda fatter etter dette følgende vedtak:

Stiftelsestilsynets vedtak av 18. august 2025 oppheves. Vilkårene for å ta klagen til behandling foreligger, og saken sendes tilbake til tilsynet for realitetsbehandling.

Vedtaket er endelig og kan ikke påklages, jf. forvaltningsloven § 28 tredje ledd.

Vedtaket er enstemmig.

Etter forvaltningsloven § 36 kan en part kreve dekket vesentlige sakskostnader som har vært nødvendige for å få endret et vedtak til gunst for parten. Eventuelt krav om dekning av sakskostnader må settes fram senest 3 uker etter at melding om det nye vedtaket er kommet fram til parten. Kravet sendes til Stiftelsesklagenemnda v/Klagenemndssekretariatet.

Oslo, 14. januar 2026

Gudmund Knudsen
Leder

Dokumentet er elektronisk godkjent og har ingen signatur